

141. SOKAK'TAN

VANDERBEEKER AİLESİ

Karina Yan Glaser

Çeviren: Bilgesu Yaprak

Amsterdam Caddesi

Manastır Caddesi

Hamilton Caddesi

St. Nicholas Caddesi

Edgecombe Caddesi

141. Sokak

Jimmy Lnin Evi

Bay Smiley ve Angie'nin Yaşadığı Bina

Allegra'nın Evi

Harlem Kahvecisi

Adan Z'ye Kargo Merkezi

Castleman'ın Fırını

Kütüphane

St. Nicholas Parkı

139. Sokak

138. Sokak

137. Sokak

136. Sokak

135. Sokak

134. Sokak

133. Sokak

132. Sokak

131. Sokak

Malcolm X Blv.

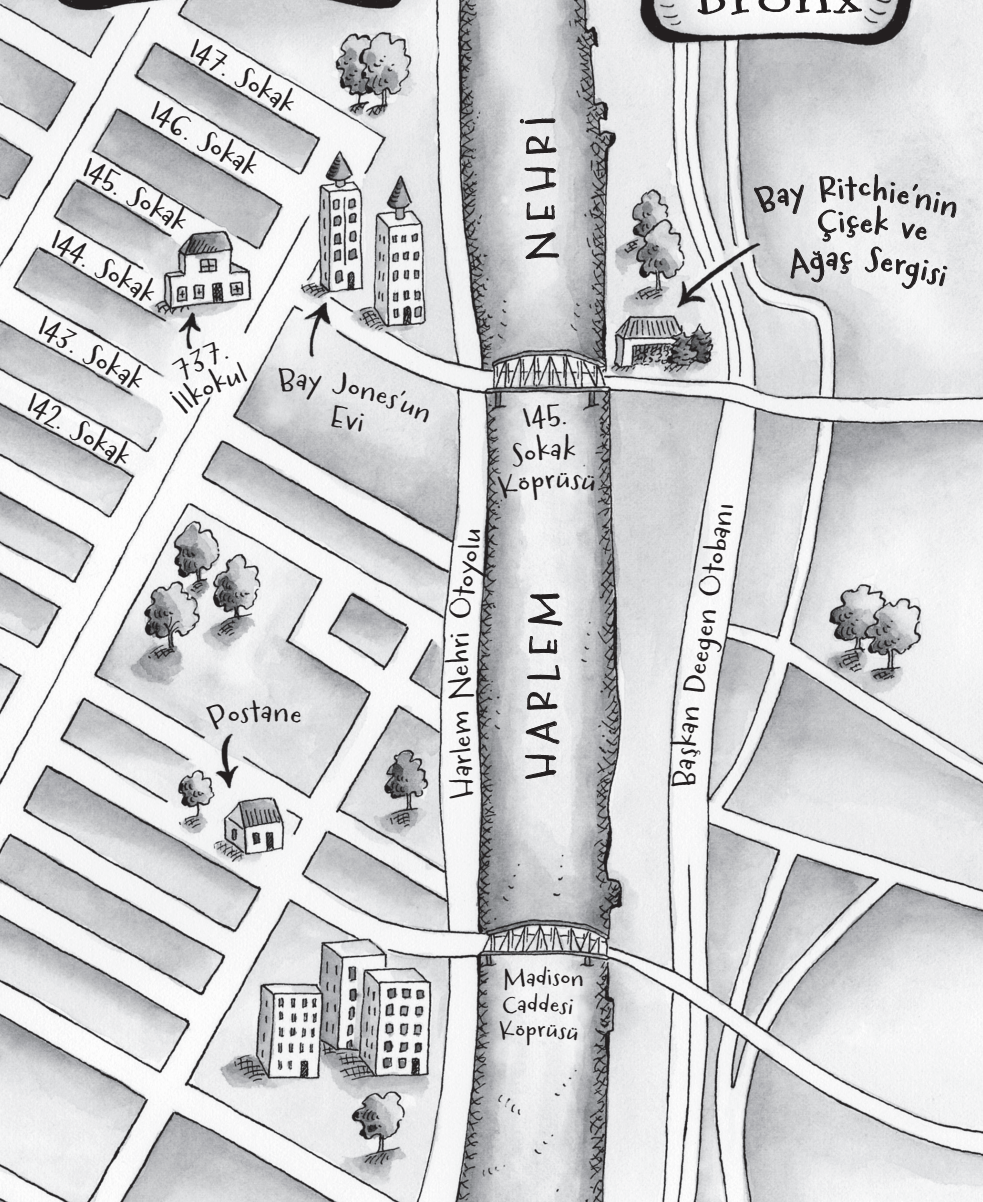
Adam Clayton Powell Jr. Blv.

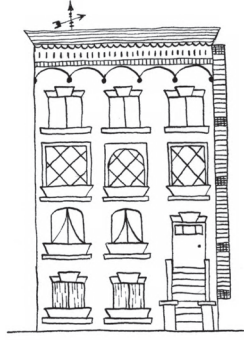
Frederick Douglass Blv.

Harlem

Güney Bronx

Bir

Vanderbeeker Ailesi, 141. Sokak'taki sessiz bloklardan birinde, koyu kırmızı kum taşından inşa edilmiş evlerinin salonunda bir aile toplantısı yapmak üzere toplanmışlardı. Evcil hayvanları da –Franz adında bir köpek, George Washington adında bir kedi ve Paganini adında bir tavşan– halının üzerine yayılmış, şerit halinde odaya sızan güneş ışığının altında öğle şekerlemesi yapıyorlardı. Borular, koyu kırmızı taş duvarların içinde ahenkle gurulduyordu.

“Önce iyi haberi mi istersiniz, yoksa kötü haberi mi?”

Beş Vanderbeeker çocuğu bakışlarını ebeveynlerine çevirdi.

“İyi haberi isteriz,” dedi İsa ve Laney.

“Kötü haberi isteriz,” dedi Jessie, Oliver ve Hyacinth.

“Pekâlâ,” dedi Baba. “Önce iyi haber.” Duraksadı ve gözlüğünü düzeltti. “Anne ve ben sizi çok seviyoruz, bunu biliyorsunuz değil mi?”

Dokuz yaşında olan ve dünyanın işleyişini bilen Oliver, gözlerini kısarak kitabını elinden bıraktı. “Boşanıyor musunuz? Jimmy Lnin an-ne-babası boşandı. Sonra da onun evcil bir yılan almasına izin verdiler.” Spor ayakkabısının topuğuyla, üzerinde oturduğu antik ansiklopedi yığınınına vurdu.

Baba, “Hayır biz...” diye söze başladı.

Kocaman gözleri yaşlarla dolan altı yaşındaki Hyacinth, “Bu doğru mu?” diye fısıldadı.

Anne, “Tabii ki biz...” dedi.

Henüz dört artı üç çeyrek yaşında olan ve o esnada halının üzerinde takla atma alıştırmaları yapmakla uğraşan Laney, “Foşanmak ne demek?” diye sordu. Giysilerini kendi seçmişti ve üzerinde ki parçalardan biri kırmızı ekoseli, biri mor çizgili, biri ise puantiyeli kumaştandı.

On iki yaşındaki Jessie, siyah kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından ebeveynlerine ters bir ba-

kış attı ve “Bu, Anne ve Baba’nın artık birbirlerini sevmedikleri anlamına geliyor,” dedi. “Resmen bir kâbus.”

Jessie’nin ikizi olan Isa, “Zamanımızı ikisi arasında bölüştürmek zorunda kalacağız,” dedi. Bir eliyle kemanını tutuyor, diğer elindeki arşeyle de koltuğun kolçağını dürtüyordu. “Yaz aylarını, tatilleri filan ikisi arasında bölüştürmemiz gerekecek. Sanırım midem bulanmaya başladı.”

Anne ellerini havaya kaldırdı ve “SUSUN!” dedi. “Sadece... lütfen herkes sussun. Baba ve ben boşanmıyoruz. Böyle bir şey kesinlikle yok. Bu konuşma çok yanlış başladı.” Anne, bakışlarını Baba’ya çevirdi, derin bir nefes aldı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Isa, annesinin göz altlarında bir hafta öncesine kadar var olmayan mor halkaları fark etti.

Anne’nin gözleri açıldı. “Hadi baştan başlayalım. Önce şu soruya bir cevap verin: On puan üzerinden derecelendirirsek, burada yaşamayı ne kadar seviyorsunuz?”

Vanderbeeker çocukları, New York şehrinin Harlem bölgesindeki kırmızı kum taşından inşa edilmiş evlerine baktılar. Evlerinin zemin katında açık mutfaklı bir salon, bir banyo ve çamaşır

odası yer alıyordu. Birinci katta ise yan yana dizilmiş üç yatak odası, sonradan yatak odasına çevrilmiş olan ve şimdi Oliver'ın yaşadığı bir kıyafet odası ve ikinci bir banyo bulunuyordu. Son olarak bir de bodrumları vardı. Zemin kattaki kapılardan biri ufak bir arka bahçeye açılıyordu ve bahçedeki ortanca çiçeklerini altında da yakın zamanda doğum yapan bir anne kediyle yavrularının yuvası yer alıyordu.

Çocuklar Anne'nin sorusu üzerine biraz düşündüler.

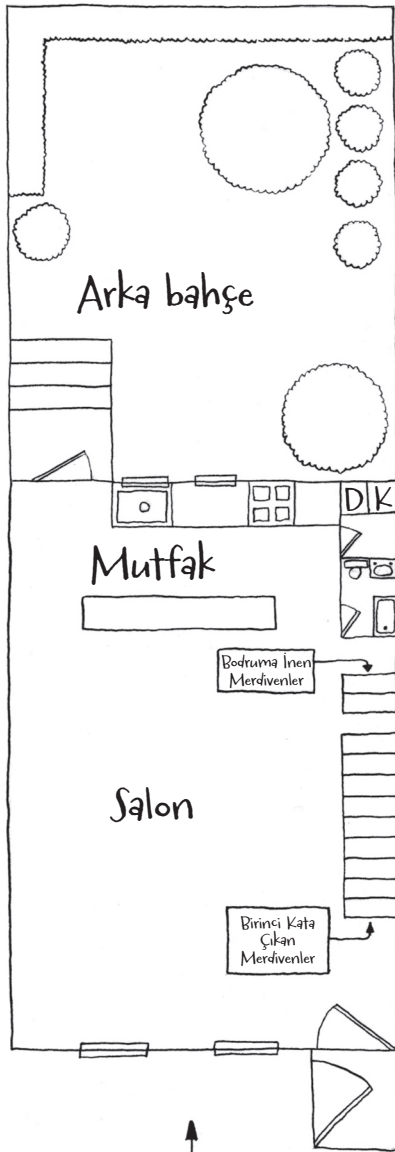
“On,” diye cevapladı Jessie, Isa, Hyacinth ve Laney.

“Bir milyon,” diye cevapladı hâlâ şüpheli gözlerle ebeveynlerini süzen Oliver.

Laney, “Burası dünyadaki en güzel yer,” dedi ve bir takla daha atarak Isa'nın nota sehpasını devirdi. Üzeri nota kâğıtlarıyla kaplanan Franz dışında tüm hayvanlar ürkerek kaçıştılar.

“Hayatımızın çoğunu bu evde geçirdik,” dedi Isa. “Burası kusursuz bir ev.”

“Beiderman'ı saymazsak tabii,” dedi Jessie. Beiderman, binanın üçüncü katında yaşayan, son derece huysuz bir adamdı. Ve aynı zamanda onların ev sahipleriydi.

Vanderbecker Ailesi'nin
Zemin Katı

Vanderbecker Ailesi'nin
Birinci Katı

“*Bay Beiderman,*” diye düzeltti Baba. “Ve konu kendisinden açılmışken...” Baba ayağa kalktı ve kanepenin boyuna volta atmaya başladı. Yüzü öylesine asıktı ki her zaman görünür haldeki gülümseme çizgilerinden eser yoktu. “Bunu hiç beklemiyordum ancak Bay Beiderman az önce bana kira sözleşmemizi yenilemeyeceğini söyledi.”

“Yenilemeyecek mi?..” diye söze girdi Jessie.

“Adi adam!” diye bağırdı Oliver.

“Kira ne demek?” diye sordu Laney.

Baba, çocukları duymazdan gelerek devam etti. “Sene boyunca Bay Biederman’a ve onun mahremiyet ve sessizlik ihtiyacına saygı göstererek harika iş çıkardınız,” dedi. “Doğrusu birkaç sene önce Oliver beyzbol topunu onun camına fırlattığında ya da Franz ön kapısına yangın musluğu muamelesi yaptığında bizi evden kovacağını düşünmüştüm. Ama bu sene hiçbir vukuatınız olmadığı halde bizi evden çıkaracak olması beni şaşırttı.” Baba duraksadı ve çocuklarına baktı.

Oliver hariç tüm çocuklar başlarını sallayıp masum gözlerle Baba’ya baktılar. Oliver ise o yılın başlarında frizbisinin bahçedeki fiskiyelelerden birinin borusunu patlattığı ve borudan fışkıran

suların doğrudan Beiderman'ın açık penceresinden içeri fıskırdığını kimsenin hatırlamamasını umuyordu.

Baba, fıskiye olayından söz etmedi. Onun yerine, “Bu ay sonuna kadar taşınmamız gerekiyor,” dedi.

Odada bir öfke patlaması yaşandı.

Jessie, “Sen *ciddi* misin? O kadar uslu duruyoruz ki neredeyse başımızın üzerinde haleler çıkacak!” diye haykırdı. Gözlüğü burnunun ucuna dek kaymıştı.

“Aylardır binanın önünde basketbol topumu bile sektirmiyorum!” dedi Oliver.

Laney bir kez daha, “Kira ne demek?” diye sordu.

“İsa keman pratiğini bile lanet olası zindanda yapmak zorunda kalıyor!” dedi Jessie.

Anne, “Güzel kelimeler kullan,” diye uyarırken İsa, “Aşağıda çalışmayı *seviyorum*,” dedi.

Baba, Laney'ye baktı. “Bay Beiderman ile bir kira sözleşmemiz var,” dedi. “Burada oturabilmemiz için yaptığımız bir anlaşma.”

Laney bir takla daha atmaya hazırlanırken Baba'nın söylediklerini düşündü. “Yani bizi artık burada istemiyor mu?”

“Öyle değil...” Anne sözlerine devam edemedi.

“Bence Beetleman’ın sarılmaya ihtiyacı var,” dedi Laney. Hiçbir yere çarpmadan takla attı, olduğu yerde yuvarlanıp yüzüstü uzandı ve koltuğun altına saklanan tavşanını aramaya başladı.

Jessie duvardaki takvime baktı. “Bu mu yani? Burada sadece on bir günümüz mü kaldı?”

“Gerçekten de Noel’den hemen sonra taşınmamızı mı istiyor?” diye sordu Isa.

Hyacinth tırnaklarını kemirerek “Franz’ı susturamadığım için mi?” diye sordu. Hyacinth’in adını söylediğini duyan Franz kuyruğunu hafifçe salladı, gözlerini yavaşça açtı ve tekrar kapattı.

“Sanırım benim yüzümden,” dedi Isa.

Kardeşleri ona baktılar. Hiç kimse, mükemmel Isa’nın, evden atılmalarına sebep olduğunu hayal edemiyordu.

“Biliyorsunuz, keman çaldığım için.”

Anne araya girdi. “Çocuklar, bu kimsenin suçu değil. Geçen yıl Baba ve Arthur Amca’nın kurduğu enerji tasarruflu pencereleri hatırlıyor musunuz? O pencereler, ses yalıtımı konusunda eski penceremizden çok daha başarılı. Bay Beiderman’ın kalmamıza izin vermesi için elimizden ne geliyorsa yaptık. Kapısına bir kutu lavantalı makaron bile